

#aparencesVSrealitat

Un pis, no molt gran. L'acció es desenvolupa en una sala d'estar. A l'esquerra hi ha la porta de la cuina i més darrere la del bany. A la dreta hi ha les portes dels estudis. Al fons hi ha la porta de l'entrada i una mica més a la dreta un finestral obert a un balcó. En primer pla hi ha una tele, un sofà i una tauleta auxiliar. KARL MARX hi està assegut amb una bossa de crispetes molt gran. De sobte, entra ARISTÒTIL per la porta de l'estudi de més a prop.

Personatges:

KARL MARX: home d'alçada mitjana, una mica grassonet, amb els cabells despentinats i la barba llarga. Va vestit amb robes del s. XIX.

ARISTÒTIL: home d'alçada mitjana, molt musculat i amb els cabells pentinats i una barba més curta. Anirà vestit com un grec del s. IV a.C., amb toga.

ARISTÒTIL: *(Surt del bany amb una tovallola fermada a la cintura deixant veure un tors musculat i somriu amb ironia).* Què MARX? Els catalans ja han arribat a la república?

K. MARX: *(Amb decepció).* L'esper des del "vint-i-dos". Mira que no hi ha manera, eh! Ja li vaig dir al Francesc (*Macià*) que s'havia de fer tot d'una, que després seria més complicat, però ja saps com són els catalans...

ARISTÒTIL: *(Amb una rialleta).* I què? T'has d'estar un altre segle inflant-te a crispetes davant la tele? Prest et confondran amb un coixí!

K. MARX: *(Molest).* Em vols deixar fer "musaka"!?

ARISTÒTIL: *(Dramàticament ofès).* Eh, eh, eh! Per aquí no passis. La cultura i la gastronomia grega són mil·lenàries i han saciat a infinitats de pensadors, reis, guerrers i fins hi tot Déus! La musaka és un invent modern, una lasanya mal feta. Mai més me la tornis a nomenar.

K. MARX: D'acord, d'acord... perdona. Però no et fiquis amb el meu físic.

ARISTÒTIL: Però és que estic cansat de repetir-t'ho. *(S'aixeca i es col·loca amb una cama sobre el sofà i recolza la seva barbata sobre el puny).*

K. MARX: *(Apart i posant els ulls en blanc)*. Ja hi tornam a ser! Cada vegada que es cita a ell mateix s'ha de posar en posició de pensador.

ARISTÒTIL: *(Amb to solemne)*. “Som ànima, cos i raó” *(tornant a un to més desenfadat)* per tant ens hem de cuidar, amic meu. Per això jo faig les meves rutines d'abdominals i glutis *(assenyalant-se els abdominals)*. Un, dos, tres, quatre...

K. MARX: *(Tallant-lo amb una mica d'indignació)*. El físic només és aparença i l'aparença té com a base el fetixisme i la mitificació. A jo no m'importen aquestes banalitats que em lliguen a ser esclau de la societat capitalista.

ARISTÒTIL: Au, va! Tu trobes que jo, Aristòtil, una de les ments més brillants de tots els temps, soc fetixista?

K. MARX: No, tu no.

ARISTÒTIL: Veus! *(Es posa a mirar els seus abdominals)*.

K. MARX: Els teus seguidors d'instagram sí, bé i de totes les xarxes socials. *(Agafa la bossa de crispetes i va cap a la cuina)*.

ARISTÒTIL: *(Confús)*. Què vols dir amb això?

K. MARX: *(S'aixeca i va cap a la cuina amb la bossa de crispetes. Surt amb un paquet de pipes tamany familiar)*. El que sents. Que són uns fetixistes i t'han mitificat. Què no t'has adonat quina devoció demostren els teus seguidors? No em miris així. Si l'altre dia em vas mostrar que un grup d'estudiants de primer de carrera es van tatuar el teu bust al braç!

ARISTÒTIL: I quin mal hi ha? Jo també m'admir a mi mateix.

K. MARX: Segur que se'n penedeixen quan estudiïn la teva metafísica. Però, ara seriosament, no veus que quasi frega la idolatria? I no només tu, sinó un munt de personatges d'aquests que hi ha per internet. *(ARISTÒTIL s'asseu devora K.MARX i es posa a menjar pipes. MARX s'aixeca i comença a caminar per la sala)*. La gent pensa que sou superhomes, que teniu unes virtuts que realment no són per tant. Tu ets Aristòtil, el gran pensador, però no deixes de ser un home, i això ho hauries de tenir més present, sobretot tu. El que hi ha a les xarxes social no és real.

ARISTÒTIL: *(S'aixeca i s'espolsa les miques)*. Val, anam a xerrar de realitat. *(Entra al seu estudi i poc després surt amb una toga)*. Intenta obrir un poc la teva ment, que sé que per a tu a vegades és complicat.

K. MARX: Va, no t'enfadis.

ARISTÒTIL: Jo, enfadat? Què va! Sé que el que has dit, ho has dit per enveja, perquè jo cada cop que penjo una foto els seguidors em puguen de cent en cent i tu cada vegada que fas un tuit anticapitalista o en contra de fer religió a les escoles perds seguidors. I a més, no trobes que és un poc hipòcrita i contradictori per part teva tenir twitter?

K. MARX: Menys mal que no estàs enfadat fillet!

ARISTÒTIL: Em deixes continuar?

K. MARX: L'escenari és teu (*fa un gest com de presentador*).

ARISTÒTIL: Jo, i tots els "influencers" som l'acte, la substància, i els nostres "followers" la potència, les possibilitats de la substància per a realitzar un canvi perquè els humans som éssers sensibles. Les aparences no són certes, però apunten, gràcies a la seva forma, a la veritat i a la realitat (*amb un to sec*). Així que res de fetixisme i mitificació, ruc.

K. MARX: (*Indignat*). Què dius? Per favor. Com t'atreveixes a dir això. Si ets un frau!

ARISTÒTIL: Per què ho dius, això? Va, t'animo a que posis un exemple en el qual el que he dit no sigui de ver.

K. MARX: Sense pensar-ho massa. Ahir vas fer una història a Instagram de la paella que vaig fer i llegesc textualment: (*li agafa el mòbil que té a les mans*) "Mireu quina paella he fet" exclamació. "Es el primer cop que la faig i fa molta bona olor", emoticona que riu i flamenca. Per cert, t'has deixat l'accent a "Es". Qui és el ruc ara, eh! "Has quedado, retratado" (*fa el gest imitant a Josep Pedrerol*).

ARISTÒTIL: (*A part*). Potser sí que ha estat una mala idea demanar exemples.

K. MARX: Espera. Veus com ets fetixista!

ARISTÒTIL: Ja hi tornam a ser! Ets una contradicció amb potes. Què no havies dit que els fetixistes eren els meus "followers"?

K. MARX: (*Una mica ofès*). Es nota que no et vas llegir el llibre (*Das Kapital*) que et vaig regalar per Nadal, i mira que te'l vaig dedicar i tot. Tu has ocultat l'autoria de la meva paella, la meva explotació, i l'has presentada als teus seguidors sense que observin l'explotació. "Touché"!

ARISTÒTIL: Val, val. Per a resumir, tu estimat amic, quina solució proposes per a acabar amb el problema de l'aparença i la realitat?

K. MARX: (*Emocionat*). Esperava que em demanessin això! Tinc la solució per a aquesta societat capitalista basada en la "fast fashion", la mentida i les falses aparences. (*Gira un mapamundi que està penjat a la paret de la dreta. Al darrera hi ha un esquema molt complicat ple de colors i fletxes*).

ARISTÒTIL: (*Amb un to de falsa sorpresa*). Apa! Un altre sistema polític i un model d'organització socioeconòmic? El germà petit del Comunisme! Què original que ets Marx! (*S'asseu i comença a menjar pipes*).

K. MARX: Va, ARISTÒTIL no te'n riguis de mi. Escolta'm que aquest sistema sí que funciona. L'he batejat com a Contrapparentia. Aquí les xarxes socials no existeixen ja que alienen als homes. Les xarxes socials marquen una tendència imposada per uns quants que fan creure que si vols tenir èxit a la vida has de seguir el seu exemple. Es presenten com a uns triomfadors que fan el que volen mostrant una mena de llibertat d'actuació però, pel contrari, seguir les seves indicacions comporta un esclavatge per a tots els seus seguidors. A part d'estar connectats tot el dia per veure si hi ha res de nou, alguna cosa més que han de seguir per estar constantment actualitzats aquesta dependència cap a les xarxes socials anul·la la verdadera personalitat, l'essència de l'ésser humà al igual que la religió, la política... perquè viuen una realitat basada en les aparences. De fet, el lideratge dels "influencers" sobre els seus seguidors resulta un tipus de pseudoreligió basada amb el culte al cos, a la bona vida i al triomf fàcil.

Per altra banda, amb la prohibició de les xarxes socials, acabaríem amb les grans companyies que monopolitzen el mercat digital i el control de les dades dels usuaris i les grans fortunes que es troben concentrades en un grapat de persones atempten contra la privacitat. Ja està bé que el temps passi i l'estructura piramidal del poder segueixi vigent, el poder absolut no està en els reis o les altes esferes del clergat o en la burgesia incipient del segle XIX, sinó que està en els governants dels països més poderosos i en les mans dels propietaris de les grans companyies que regeixen la nostra societat de consum, que són la tecnològica i la indústria de la moda. Sense adonar-nos-en, les xarxes socials incentiven el consumisme banal d'objectes per a

aconseguir una felicitat frívola, volàtil i sense sentit, sense tenir en compte a les persones que ni tan sols tenen cobertes les seves necessitats bàsiques. (*ARISTÒTIL s'aixeca i comença a aplaudir. Va a la cuina i surt amb dues copes i un bòtil de cava. L'obre i n'aboca a les dues copes. Brinden*). Gràcies, gràcies amic! És una bona idea, a què sí? (*K. MARX s'asseu i comença a beure el cava*).

ARISTÒTIL: (*Somrient*). No que va! De fet em sembla una bajanada com una casa, "Robin Hood". T'has oblidat d'una cosa fonamental. Els humans som éssers socials. Ens necessitem els uns als altres i valorem estar en societat. Ens hem d'anar adaptant a les noves situacions, els temps canvien i les maneres s'han d'actualitzar. Tu i jo amic meu som de segles llunyans en el temps, però aquest món en el que vivim ara gira més ràpid del que les nostres ments poden comprendre. Les xarxes socials no deixen de ser una extensió del nostre comportament i de la nostra manera de ser. Han surgit com una evolució natural de la societat actual. Necessitem estar connectats encara que el "postureo", aquestes aparences que tu anomenes alienants, i el fetitxisme ens separin una mica de la realitat. En un món globalitzat com és el nostre, la necessitat de comunicació amb els altres s'estén més enllà dels nostres veïns, del nostre poble, del nostre país... D'una manera relativament fàcil i ràpida podem conèixer informacions, idees, fets, persones de l'altra banda del món quasi a temps real. És a dir, la realitat en la qual estem immersos. Hi ha que pensar que l'èxit dels "influencers" és real, no és una pel·lícula de ficció ideada per a enganyar a les persones. La bellesa és real, i és igual si s'ha arribat a ella per mitjà de la cirurgia o de manera natural.

La bellesa, el triomf i la popularitat són punts importants per a aconseguir la felicitat i la felicitat només pot ser completa dins la ciutat. Avui dia, no podem considerar la ciutat com quelcom físic, amb fronteres, sinó com el conjunt d'interaccions amb els habitants del món i per això les xarxes socials són tan útils i eficaces.

Realment, no se'ns imposa l'utilització de les xarxes, sinó que som nosaltres lliurement que decidim tenir-ne, encara que no pertànyer a cap xarxa social pot significar una exclusió d'un àmbit determinat, però serà una elecció per part nostra.

K. MARX: Mmmm... (*molt seriós*) no m'acaba de convèncer el que dius.

ARISTÒTIL: Anam a fer les coses bé. Ho decidirem democràticament.

K. MARX: I com ho vols fer, tòtil?! Només som tu i jo, no pot haver-hi majoria.

ARISTÒTIL: Saps que tens poca imaginació! Farem que els ciutadans opinin.

K. MARX: I com ho farem?

ARISTÒTIL: A la grega. *(S'asseu i deixa la copa de cava sobre la tauleta auxiliar i treu el mòbil)*. Publicarem una història a Instagram amb una enquesta d'opinió: #aparencesVSrealitat. Trobeu que s'haurien d'eliminar les xarxes socials?

K. MARX: *(Posant-se dret d'un bot i tirant la copa de cava)*. Sí, home! Tu el que vols és prendre el pèl! Com vols que votin en contra dels usuaris de les xarxes?

ARISTÒTIL: Què? Tu tens una idea millor?

K. MARX: Doncs, no... *(mirant cap al terra)*.

Després d'una estona de silenci, K. MARX va cap als estudis i ARISTÒTIL estranyat el mira encuriós.

K. MARX surt de l'estudi d'ARISTÒTIL i li tira una capa grega.

ARISTÒTIL: Eh, què fas? Per què em tires l'himantió?

K. MARX: *(Sortint del seu estudi amb l'abric posat)*. Va, baixem a fer unes birres i demà serà un altre dia.

ARISTÒTIL es posa l'himantió, i torna les pipes a la cuina. Mentrestant, K. MARX gira de nou el mapamundi i agafa les claus. Apaguen els llums i els dos companys surten per la porta.

TELÓ